

“Seçimlerin Yahudi’ye yaramasını istemiyorsanız...”

Bazı illerde yapılan yerel seçimler için düzenlenen mini seçim kampanyaları sırasında ve İstanbul’un Fethi’nin mutad kutlaması vesilesiyle İslâmi düşüncüyü temsil eden Refah Partisi’nin sözcülerinin sarf ettikleri, Yahudi ve Ermeni karşıtı sözleri duyunca ürpertdim. Bu sözler yanlış anlaşılmaya yer vermeyecek bir şekilde ırkçı renkleri ve unsurları taşıyordu ve RP Genel Başkanı Erbakan seçim kampanyası vesilesiyle bu söylemi her gittiği ilde tekrarlamaktan usanmamıştı:

Antalya, 3 Mayıs 1996: ‘... Seçimlerin Yahudi’ye yaramasını istemiyorsanız elbette RP’ye oy vereceksiniz. Bu Müslüman çocukların katlinin hesabını Allah sizden sonra sorar.’¹ (...) ‘Türkiye’deki yöneticiler Yahudilerin her yaptığına aferin diyor. Böylece Yahudileri destekliyor. Bunu ancak deliller yapar. 2 Haziran’daki seçimin Yahudi’ye yaramasını istemiyorsanız RP’ye oy verin.’²

Kahramanmaraş, 24 Mayıs 1996: ‘... RP dışındaki partilere oy verenler Ermeni ve Yahudilere oy vermiş sayılırlar, çünkü diğerleri bunlarla işbirliği içindedir.’³

Rize, 1 Haziran 1996: ‘... Artık İsrail’e Ermeni’ye oy verme. Gerçekleri gör kendine RP’ye oy ver.’⁴

İstanbul’da kutlanan Fetih Şenliği’ni izleyen bir yazar da izlenimlerini aktarırken “Yahudi aleyhtarı söylem yine hız kazanmış durumda. Bütün gün toplantıda yine Yahudi aleyhtarı konuşmalar çok sık yapılıyordu” diye gözlem yapmaktaydı.⁵

Sarfedilen tüm bu sözler beni ürpertmektedir. Bugün Türkiye’de sosyal sınıfların birbirlerinden apayrı, yan yana siyahlı beyaz kadar farklı dünyalarda

1 Utku Çakırözler, Hoca’nın oy tehdidi, *Milliyet*, 3 Mayıs 1996.

2 Erhan Seven, Hoca: Bize oy vermeyen! Evliya çarpar, *Yeni Yüzyıl*, 24 Mayıs 1996.

3 Sermet Çuhadar, RP’ye verilmeyen oylar Ermeni’ye gider, *Cumhuriyet*, 24 Mayıs 1996.

4 Ömer Şan, Ermeni’ye değil Refah’a oy ver, *Cumhuriyet*, 1 Haziran 1996.

5 Siren Edemen, Bizans düştü, düşecek..., *Express*, 1 Haziran 1996, sh. 4-5.

yaşamaları, aynı gece bir yandan Fetih Şenliği'nin, diğer yandan ise bir diskoteğin açılışının kutlamaları yabancı bir yazarın yorumlamak istediği gibi birbirlerine zıt görüşlerin bir arada yaşama uyumunu yansıtmamaktadır,⁶ zira Türkiye'de insanlar birbirlerine yabancı, insanlar birbirlerine hiddet ve öfke ile bakıyorlar ve kimileri aynı trenin VIP kompartmanında seyahat ederken kimileri aynı trende koridorda ayakta durarak seyahat etmektedirler.

İstanbul'daki Fetih şenliğinde haykırılan sloganlar arasında rastlanan: "Kılıçlarımızı biliyoruz!" ve "Kan, kan, kan istiyoruz!" nidalan⁷ da bir fetih zihniyetini yansıtmaktadır.

Bu demeçleri ürperti ile okumam benim Yahudi olmamdan ve bu kimliğimin verdiği bir içgüdüsel tepki ile "yaklaşan İslâm'ın ayak sesleri"ni duyup korktuğundan değildir. Ürpermem kitlelerin birbirlerine bu kadar yabancılaşmaları, kutuplaşmaları ve "metropol" İstanbul içinde birkaç İstanbul'un birbirlerine çok uzak bir halde yaşamalarından dolayıdır. Bir yandan seçkin kişiler için hazırlanmış ve "dizayn" edilmiş evlerde, sitelerde ve "co-unity"lerde kendi özel okullarından⁸ kendi özel bit pazarlarına⁹ kadar tam teşekküllü kendi kendilerine yeterli bir şekilde yaşa-

yan bir seçkin insan kitlesi. Diğer yandan ise kenti "kuşatmaya" ve yeniden fethetme gelmiş bir "halk" kitlesi ve bu kitlenin militanlarının "Cumhuriyet'in 72. yılında kaçınılmaz iç savaş zıtlaşması" tespitleri ve "iç savaştan kaçış yok" haykırışları.¹⁰

Bu Fetih zihniyeti çift içerik taşımaktadır. Bir yandan sosyal ve sınıfsal bir içerik, diğer yandan ise gayrimüslimlere yönelik bir içerik ve her iki halde de zaferle sonuçlanmasi için tüm gayretlerin sarfedildiği bir ortam. Şehrin "varoşları"nda oturan "Müslüman halk" beyaz Türklerin seçkin ve kurtarılmış bölgelerini kuşatmaktadır, fetih de yakındır. Diğer yandan her mevsimin şaşır oğlanı ve günah keçisi olan Yahudi, Ermeni ve tüm gayrimüslim azınlıklar da fethedilmeye hazır maktakiller gibi beklemektedirler. Fethedilecek olan bu gayrimüslim kitle "Judeo-Grek" bir kültürü ve bir medeniyeti, başka bir deyimle "Batıcı"lığı temsil etmek-teler, Milli Görüş de Batıcılığa karşı tüm gücü ile saldırmaktadır. Aslında bu duruma çoktan alışmış olmamız gerekirdi. Yıllardan beri mümtaz basınımızda Müslüman olmuş, Alman kadınları ve sünnet olup Müslüman olmuş Hans'ların fotoğraflarına baktık okuduk ve gülüp geçtik. Hak yolunu bulmuş Yahudiler'in ve Hıristiyanların yeni huzurlu yaşamlarını anlatan kitapları kayda değer bile bulunmadık.

Bu fetih zihniyeti bir yerde

siyasi söylem içinde "olmazsa olmaz" bir yer edinmiş bulunan bir Yahudi karşı söylem şeklinde devam etmekte olup ne zaman bu bayağılığa dur durak denileceği de belli değildir.

Şayet Batıcı ve Yahudi-Hıristiyan zihniyet tekrar feth edilirse yani RP iktidar olursa gayrimüslimler zorla Müslümanlaştırılacaklar, Müslüman olmayanların başları vurulacak mıdır? Kuşkusuz hayır. Zaten RP'nin devam ettirmek istediği Osmanlı'daki millet sisteminin, modernize şekli olarak ve bir sosyal hukuk anlaşması olarak sunulan bir Medine Sözleşmesi tasarıdır. O zaman RP'nin başını çektiği İslâmi kesimde Yahudilere ve Hıristiyanlara karşı rastlanan bu öfkenin ve hiddetin nedenleri nedir? Nedenleri popülizm ve bayağı bir söylemden kimin ilk önce geri adım atacağı konusunda kimsenin karar veremeyişi mi, yoksa vasat İslâmi kamuoyuna mal olmuş bu söylemden geri adım atmanın bu düşünce dünyasında bir "safları terk etme", bir "sıra dışına çıkma", bir "davadan kaçma" olarak algılanma olasılığı mı?

Her ne olursa olsun, İslâmcı düşüncenin içinde yer alan aydınların geçmişte kendi özleştirelerini yapma cesaretini ve öncülüğünü yapmış olanların¹¹ bu konuda susmamaları ve bu sorun üzerinde çok ciddi olarak düşünceleri gerekir. Bir Fransız gazete-

6 Alexandre Boussagnon, Türkiye'nin iki yüzü, Yeni Yüzyıl, 31 Mayıs 1996.

7 Bkz. Siren Edemen, Express, a.g.m.

8 Zehra Güngör, Tüsiad Koleji açılacak, Milliyet, 22 Mayıs 1996.

9 Demirhan Hazarlı, Sosyete Bit pazarında buluştu, Hürriyet, 23 Mayıs 1996.

10 Müzaffer Çağlar, Cumhuriyet'in 72. yılında iç savaş zıtlaşması, Ahırca Yolu, 1 Ekim 1995, sayı 6, sh. 8-9.

11 Örneğin Ali Buluç, Müslümanlarda Anti-semitik eğilimler, Yeni Şafak, 20 Nisan 1995 ve Metin Karabaşoğlu, İçinde bir Yahudi var, Camide Danış Var içinde, Karakalem Yayınları, 1995.

cisinin anlatısı¹² ile "Stalinist" bir örgütlenme şekli ile herkes aynı şeyleri ezberlemiş bir şekilde 1950'lerden bu yana Hıristiyan, misyoner, Siyonist, Yahudi, Mason düşmanlığı ile beslenmiş ve tüm bu "şeytani" kavramların karışımından oluşmuş bir "kokteyl" şeklindeki bu söylemi daha da sürdürmenin faydası ne? Kitlelerin düşünce düzeylerini yükseltme yerine onları daha da gerilere götürmenin faydası ne?

Tüm bunlar olup biterken bu ırkçı söylemi ifşa eden sadece tek bir yazının basında çıkmış olması¹³ ve ırkçılık ve ayrımcılığa karşı mücadelede en ön safta yer almaları gereken sol partilerin de suskun kalmaları bu ırkçılığı ifşa eden yazarın bizzat kendisinin de Türkiye'deki sol düşüncenin bu konudaki duyarsızlığını bir makalesinde vurgulama ihtiyacını hissetmesine yol açmaktadır.¹⁴

Kitleler, aydınlar, hakarete uğrayan "mazlum taraflar" neden seslerini yükseltmiyorlar? Neden insanlar bu kadar ürkek ve duyarsız? Neden insanlar bu kadar öfkeli? "İyi bir Müslüman" siyasetçi veya yazar olmak için Yahudi düşmanı olmak bir ön koşul mu? Neden gayrimüslimler halen şamar oğlanı ve günah keçisi konumundalar? Neden İslamcı düşüncenin aydınları seslerini çıkarmıyorlar? Ve nihayet sol'un sesi de niye duyulmuyor?

RIFAT N. BALI

12 Siren Edemen, *Express*, a.g.m.

13 Şahin Alpay, Erbakan ırkçılıktan yargılanmalı, *Milliyet*, 24 Mayıs 1996.

14 Şahin Alpay, Bu ne biçim sol?, *Milliyet*, 1 Haziran 1996.